

I

Remshi

Het is beter om mensen aan het eind van hun psychologie te doden. Ze hebben zichzelf of de wereld niets meer te bieden. Niet dat ik op dat moment iemand had moeten doden. Ik had mezelf nog geen twintig uur geleden gevoed, dus bij het ontwaken had ik me vol en verzadigd moeten voelen, minstens een week ongevoelig voor bloed. Ik werd echter wakker in – laat ik er geen doekjes om winden – een compleet chaotische toestand. Stemmen in mijn hoofd (die, God mocht weten waarom, almaar herhaalden: *Hij loog in ieder woord... Hij loog in ieder woord...*), een aardbeving in mijn hart, een sartraanse walging in mijn ziel, en met een dorst als ik in geen eeuwen had gehad. Niet de huiselijke variant ervan die met een stuk of vijf zakjes uit de koelkast kan worden gefopt. Nee. Dit was de Gesel, als vanouds, niet voor onderhandeling vatbaar, het rode koor dat de haarvaten verdoofde met zijn imbeciele bevel: *ZORG ONMIDDELIJK VOOR LEVEND BLOED, ANDERS STERF JE.*

Hoe traumatisch en verbijsterend dat ook allemaal was, het was niet het grootste raadsel. Het grootste raadsel was de droom die ik had gehad. *Nooit* met een moord beginnen. *Nooit* met een droom beginnen. Ik weet het. Maar mijn verdediging is tweeledig: één, ik ben een moordenaar. Twee, de droom was een enorme anomalie. Niet de inhoud. Alleen het feit zelf. Want u moet weten dat ik niet droom. Helemaal niet. *Nooit*. Niet sinds de dood van Vali. En dat was heel erg lang geleden.

Ik heb echter geen tijd om daar nu over na te denken. De voornaamste eigenschap van de dorst is dat alles daarnaast lachwekkend onbelangrijk wordt. Net als een pistool dat op je hoofd is gericht, zorgt de dorst ervoor dat je gefocust wordt.

Dus daar zat ik dan.

Het huis van Randolph Moyser, pornograaf, was – het mag geen verrassing heten – een typisch pornografenhuus: Italiaanse banken van

crèmekleurig leer, jade bijzettafeltjes, koeienhuiden op de vloer, kroonluchters, uitgestrekte vlaktes van zandkleurig tapijt, spiegels zo groot dat er een hijskraan aan te pas moest zijn gekomen om ze op te hangen. Ik had het huis uitgekozen vanwege de locatie, anderhalve kilometer ten noordwesten van Malibu Springs, hoog op een heuvel waarop niemand uitkeek, aan de oostkant gedekt door een pijnbomenbos dat vijftig meter voor het terras ophield, en aan de westkant ruig struikgewas tot aan de rij bomen, zo'n vierhonderd meter verderop, van de burens. Ik zeg 'uitgekozen', maar dat klopt niet. De Gesel is een beminnelijke gids, hij vindt de onzichtbare vectoren en stromingen, de ruimtes in de ruimte die tot vervulling zullen leiden. De dialoog van het bloed – het jouwe en het hunne (of beter gezegd: het mijne en het uwe) – begint nog voordat je elkaar hebt gezien. Een soort liefdesverhaal. Zoets als de paar seconden vlak voordat ik Vali voor het eerst zag, zeventienduizend jaar geleden.

(Ja, dat heeft u goed gelezen.)

Ik liet de auto in een parkeerhaven aan de kant van de landweg staan en liep door het bos naar boven.

Randolf, in de industrie bekend onder de naam E. Wrecked (en bij mij bekend sinds een productiebedrijf waar ik eigenaar van ben een documentaire over hem heeft gemaakt), was aan het einde van zijn psychologie. Hij was net achtenvijftig geworden en was al meer dan twintig jaar zo rijk dat het hem niet meer kon schelen hoe hij eruitzag. Lichamelijke verslonzing maakte deel uit van zijn psychologie: er mocht niet de geringste kans bestaan dat het tweeëntwintigjarige meisje dat geknield voor hem zat, met zijn pik in haar mond, ook daadwerkelijk geknield voor hem wilde zitten met zijn pik in haar mond. Vandaar de onverzorgde teennagels. Vandaar de wasachtige buik en de slappe borsten. Vandaar de gapende poriën. Het was nogal wat om niet alleen onbezorgd kaal te kunnen worden, maar nog tevreden ook.

Toch had zijn psychologie hem verraden. Zijn psychologie had gezegd dat als hij genoeg vrouwen zover kreeg om dingen te laten doen die ze niet wilden doen – niet met geweld (geweld was bedrog), alleen met overtuigingskracht, verleidingskunsten, geld, *psychologie* – de grote brandende vraag van zijn Zijn zou worden beantwoord. Hij wist niet waar hij deze gelijkstelling – dat de vernedering van vrouwen zou leiden tot een openbaring – vandaan had, alleen dat het zo was, zonder

tegenspraak, zonder twijfel. En hij had zich niet gedrukt. Na vijftig jaar in de business kende hij zo'n beetje alle trucs om een vrouw te laten doen wat ze nooit gedacht had te zullen doen. Maar zijn psychologie had gelogen. Zijn psychologie was als de Duivel geweest, een en al valse beloftes. Het probleem daargelaten van het kleine aantal vrouwen dat om de een of andere reden juist de dingen wilde doen die alle andere vrouwen niet wilden doen (in hun optreden kon je een glimp opvangen van hun ongeduld of irritatie, omdat ze vonden dat ze zichzelf niet genoeg vernederden, een uitzinnige vertwijfelde vraag aan waar de grenzen lagen), dit kleine aantal vrouwen, die nutteloos waren voor zijn psychologie (en die eerlijk gezegd de hele business voor alle anderen verpestten), daargelaten dus, veranderde er niets aan het fundamentele probleem: vrouwen vernederen of vrouwen zover krijgen dat ze zichzelf vernederden, beantwoordde nog steeds niet de brandende vormeloze vraag van zijn Zijn. Het was als Eva die in de appel beet en dan ontdekte dat het slechts een appel was en dat ze daarin kon bijten. Zijn psychologie had geen andere methodes in de aanbieding. Zijn psychologie kende maar één truc, en die truc had keer op keer gefaald.

Randolf, oftewel E., was niet alleen. Zijn hulpje zat beneden in het kantoor te bellen en twee escortmeisjes, in bikini, met knokige knieën en op stilettohakken, dronken mojito's aan de rand van het ronde opalen zwembad. Randolph stond in een van de slaapkamers boven (Korinthische zuilen, een open haard als een bruiloftstaart) tegen zijn webmaster te schreeuwen over problemen met zijn pas gelanceerde website: imsorrydaddy.com. Een christelijke hulporganisatie die – met dank aan het crashen van het domeinregistratiebureau – een website met dezelfde naam voerde, gewijd aan het verzoenen van rebelse dochters met hun kerkse vaders, dreigde een proces tegen hem aan te spannen. 'Het kan me geen ene reet schelen wat die lul van een Anthony heeft gezegd,' zei hij, terwijl hij een mogelijk kwaadaardig moedervlekje op zijn vrouwelijke borst bestudeerde. 'Laat die klootzakken maar een andere naam nemen. Wat? Nee, imsorrymommy.com is godverdomme geen alternatief voor me. Jezus christus, man! Waarom snapt niemand dat... Wat de fuck...'

Dat was zijn moment van ongeloof. Ongeloof omdat hij me niet binnenvast had zien of horen komen. Maar daar was ik dan. Zijn mond stond

open, zijn adem een hete mengeling van Booker's Bourbon en darmen vol vlees.

'Ik heb hier camera's hangen,' zei Randolph. Ik sprak hem niet tegen, hoewel het me nog geen minuut had gekost om het systeem plat te leggen. Ik zei helemaal niets. Ik had gewoon niets te melden. Ik heb nooit iets te melden op dit soort momenten. Al snel lag hij uitgestrekt op de vloer en zat ik boven op hem. Hij wist niet hoe dat was gebeurd. Het was pure tovenarij, de waas, de verdichting, de twee toestanden – staand/liggend – zonder een waarneembare actie daartussen. En natuurlijk wist hij wat ik was. Dat weten mensen uiteindelijk altijd, wanneer het zover is. *Vampier. Vampiers. Ondanks regeringen en kerst en Microsoft. Nou ja, zeg.* Wanneer het zover is, is een afstandelijk deel van hen verrukt over het feit dat zulke dingen dus toch bestaan. Ze denken: verdomme, dat zou mijn leven behoorlijk hebben veranderd. In Randolphs geval niet, maar het had geen zin om hem daarop te wijzen.

Ik gaf hem een trap tegen zijn ballen en brak zijn linkerarm.

Het laatste ogenblik voor de beet lijkt op het laatste ogenblik voor het klaarkomen: tijd die stilstaat, genegeerde ruimte, een kort ogenblik van begrijpen hoe het voor God moet zijn. Daarom zeggen mensen tijdens het hoogtepunt ook: o, mijn god. Dat is geen roep om het goddelijke, het is het herkennen van hun eigen goddelijkheid. Ik was me zeer bewust van mijn open mond, van de harts slag in mijn tanden, van het obscene gemak waarmee ik hem in bedwang hield, van de kamer als een bevroren grijs om ons heen, met daarachter de Californische avond en de sinaasappelbloesem en de woestijn en het onverschillige bewustzijn van het weidse donkere continent dat er een soort Betekenis aan probeerde te geven. Alle onderdelen van Randolph scholen samen, als een doodsbang dorp in zijn kerk. Zo gaat dat: de bijzonderheden verzamelen zich, scheiden hun angstige vibraties uit als geur, en nog voordat je een hap of een slok hebt genomen, krijg je al een voorproefje van wat het je zal opleveren, de ondertonen, de ontzenuwde geheimen, de voltooiing. Alle beslissingen van je slachtoffer, al zijn onnauwkeurigheden en misdaden en verliezen verzamelen zich en vertellen je, op dat moment, over de minieme en unieke manieren waarop dit leven je zal veranderen nadat je het hebt opgedronken.

Hij probeerde iets te zeggen, maar omdat mijn handen om zijn keel

lagen, kwamen er slechts afgebroken sis- en wrijfklanken uit hem. Ik neem aan dat hij zich verzette, hoewel hij net zo goed een zak meel had kunnen zijn, want het hielp hem niet. Ik legde mijn hand op zijn mond, ging languit op hem liggen, keek hem in de ogen, één keer, en zette toen mijn snijtanden in zijn hals.

Duister en zoet en volledig. Een overgave als de val van een hakbijl. Net als bij een baby die aan de tepels van zijn moeder zuigt, komt het hele universum door die oogtanden naar binnen. Je wilt nog meer, je wilt alles. Dus neem je meer, neem je alles. Randolfs leven.

Als ik een vrouw zover had kunnen krijgen om haar eigen kind te vermoorden terwijl ik haar in haar kont neukte, dan...

Dat was een van zijn laatste gedachten, helaas. Het was onvermijdelijk, zodra hij eenmaal beseftte dat hij zou sterven. In het kielzog van alle mislukkingen waarvan zijn psychologie zei dat ze zijn schuld waren geweest, was hij niet ver genoeg gegaan, hoewel hij had gedacht dat dat ongeveer het uiterste was van hoever een mens kon gaan. Alleen was hij nooit zover gegaan, en nu hij stervende was flitste deze gedachte samen met andere (het bepoederde gezicht van zijn moeder, het stoepje van hun huurhuis in Jersey, de warme flank van een grote hond die hem omver had gelopen toen hij klein was, duizenden tv-fragmenten en reclameslogans en met sperma besmeurde vrouwegezichten) kort, maar levendig tegen de muur van angst. Hij dacht dat hij wist wat angst was. Maar ik toonde hem het einde van zijn psychologie – nog erger dan een handjevol aarde – en hij begreep dat hij nooit echt had geweten wat angst was.

Het hart moet blijven slaan. Dat had Anne Rice goed gezien. Maar ik weet het wanneer er nog maar een stuk of tien slagen over zijn. Tien. Zes. Drie. Twee... Natuurlijk probeer je het zo lang mogelijk te rekken. Natuurlijk zijn de laatste slokken kostbaar; ze dragen de dooierachtige smaak van het kapotte darmvlies van de ziel met zich mee, het restant van zijn verwarde afscheid. Het opgeslokte leven verspreidt zich door je bloed, ademt zijn wijsheden en verliezen uit, zijn doordringende accessoires die je groter maken, die je dwingen om ruimte te scheppen op de kreunende planken. De bibliotheek van je hart breidt zich uit, of je dat nu wilt of niet. Vroeger vond ik het van een treurige ironie dat mijn liefde voor de mens toenam naarmate ik meer mensen doodde. Inmiddels accepteer ik het: drinken, ruimte maken, groter worden, van

ze houden, verdergaan. *Omdat iemand ervan moet getuigen*, zei de stem van mijn maker, lang geleden, in de duisternis van de grot.

Ik zoog hard, ging totaal op in het drinken. Als de ziel onsterfelijk was, zou ze haar herinneringen achterlaten in het bloed, zou ze haar bewustzijn van zich afschudden en zou ze, naakt en puur, overgaan naar het rijk achter de verbeelding en de woorden, om daar de wind van voren te krijgen van God en de Duivel, of om daar tot de uiteindelijke ontbinding in de leegte te komen. Maar ik had de ziel niet nodig. Alleen het bloed. Altijd alleen maar het bloed. Ik dronk en voelde het ritme van het drinken in mijn oogleden en vingertoppen en tepels en voeten. Ik dronk en liet me meevoeren door Randolfs afscheidspolsslag, murw gemaakt door het ritme van systole, diastole, systole, diastole, om mezelf uiteindelijk te verliezen en, een tijdje, buiten de tijd te treden.

Maar het zesde zintuig rukt aan je. Met nog twee hartslagen te gaan stopte ik. Ik keek naar zijn knipperende oogleden, bestudeerde zijn laatste ogenblikken. Zijn psychologie had hem helemaal naar zijn dood gebracht en zich toen omgedraaid, zodat hij met lege handen achterbleef. Daar ging hij, wanhopig, doodsbang, er nog niet klaar voor, als de laatste zandkorreltjes door het smalle middel van een zandloper. En weg.

Randolfs leven wekte de andere levens in me, en mijn hart spuwde vuur. Cellen bloeiden op, het lied van mijn doden bonkte in het weefsel. De half geopenbaarde Betekenis van het universum omringde me. De naarstige aanwijzingen voor de grootse architectuur die was als een onweerstaanbare raadselachtige glimlach.

Ik stond op, belachelijk sterk, een overvloed aan sluwe kracht in de schouders, de dijbenen. Je vergat altijd weer hoe goed het voelde. Je vergat dat het alles was. Je vergat dat het bezit van je nam, vanaf je voetzolen tot aan je schedeldak, dat het alles opfriste, vingerafdrukken, wimpers, schaamhaar, de rare kleine smaakpapillen van je tong. Je vergat dat de Betekenis erdoor terug kwam sijpelen, als kleur die terugkomt in een monochrome wereld. Je vergat dat het iets volmaakts was, en zoals dat bij volmaakte dingen gaat – de foutloze sprong van de polsstokhoogspringer bijvoorbeeld, of de rake driedubbele axel van de kunstschaatser – kreeg je zin om te lachen. En misschien was ik ook wel gaan lachen wanneer ik niet in een flits aan de droom had gedacht,

de droom die voor een complete chaos had gezorgd, wanneer het *Hij loog in ieder woord* niet als een wesp in mijn oor had gezoemd, om vervolgens weer weg te zoeven en mij achter te laten met het gevoel dat ik iets wist zonder te weten wat het was.

Beneden liet het hulpje wat ijsblokjes in een glas vallen. Ik wierp nog een laatste blik op Randolfs geschokte gezicht (zijn reusachtige hoofd was het middelpunt van een steeds groter wordende rorschachvlinder van bloed), terwijl ik heel kort wenste dat ik altijd de rotzakken kon nemen, dat ik de menselijke soort kon ontdoen van zijn schooiers, zoals ossenpikkers de Kaapse buffels ontdoen van hun parasieten, en toen sprong ik door de kamer naar het raam, schoof het open en vloog naar buiten. Een van de knokige escortmeisjes keek op, dacht: jesus, dat was een joekel van een... Vliegen adelaars eigenlijk wel in het donker? Nee, dat zijn... dat zijn uilen. Nou ja, whatever...

2

Bedwelmd en symfonisch door het nieuwe bloed ging ik door het bos terug naar de auto, een eenvoudige Mitsubishi (met de showauto's ben ik al jaren geleden gestopt, toen het nieuwtje eraf was; maar ik betreurde het heel even toen ik dacht aan de kracht en de grip van de bronzen Camaro uit '68, zijn geur van benzine en plastic, en aan het benevelde einde van de jaren zestig, met Jimi op de bandrecorder), en een paar minuten later reed ik al over de 101 naar het oosten. Het ogenblik – eindeloze duisternis en de lege heuvels rondom L.A., ik met wijd open ogen en stinkend vol van gestolen leven – vroeg om muziek ('O Fortuna' uit de *Carmina Burana* van Orff en 'Welcome to the Jungle' van Guns N' Roses kwamen allebei in me op), of beter gezegd, zou om muziek hebben gevraagd als ik niet, nu mijn dorst was gelest, de verschrikkelijke vrijheid had om na te denken over de krankzinnigheid van alles wat er was gebeurd nadat ik nog geen drie uur geleden in de kelder mijn ogen had geopend.

De onverklaarbare dorst.

Hij loog in ieder woord.

De droom.

O ja. In mijn slaap. Dat in tegenstelling tot de flashbacks en schemertoestanden in mijn hoofd wanneer ik wakker ben.

Een droom?

Onmogelijk.

Onmogelijk.

Misschien dat het voor u onbelangrijk lijkt, maar ik herhaal: ik droom niet. Categorisch: ik droom niet!

Niet sinds...

Niet sinds je heel jong was. Niet sinds de dood van Vali...

Plotseling welde er droefheid op – en ik wist dat ik, als ik mezelf zou laten gaan, zomaar in huilen zou kunnen uitbarsten. (Ik heb de laatste tijd wel vaker een korte huilbui. Je bent een beetje zwakjes, Fluff, zei Justine niet zo lang geleden tegen me toen ze me in tranen voor de tv aantrof waarop een film werd vertoond waarin Lindsay Wagner doodging aan leukemie...)

Ik droomde niet.

Ik droomde *niet*.

Maar toen. Afgelopen nacht. Toen droomde ik.

In de droom liep ik blootsvoets over een verlaten strand. Het schemerde en de zee was zwart. Aan de hemel stonden een paar eenzame sterren, alsof het gros van de constellaties was weggevaagd. Ik liep naar...

Waar naartoe?

Hij loog in ieder woord.

Er was nog iemand, vlak achter me.

Dat was alles.

Was dat alles? Was er niet nog iets?

Mijn gezicht tintelde en ik greep het stuur van de Mitsubishi wat steviger beet. Dit was echt gebeurd, hoe onwaarschijnlijk het ook was. Duizenden jaren van lege slaap en nu dit. De laatste droom voor deze – zeventienduizend jaar geleden (of was het zestien? De precisie verdwijnt; randen van tijdperken vervagen) – ging over Vali. In de nacht van haar dood verscheen Vali voor me in een droom en zei: *Ik zal bij je terugkomen. En jij zult bij mij terugkomen. Wacht op me.*

Weer kreeg ik tranen in mijn ogen. Ik kon dan wel bedwelmd en symfonisch zijn door al dat verse bloed, het gevoel van troosteloosheid

werd er alleen maar erger door, en voordat ik het besepte zat ik – ja, het is belachelijk, ronduit belachelijk – te huilen. Ik stelde me voor dat Justine zei, net als die keer dat Lindsay Wagner me van streek had gemaakt: *Niet huilen, Stonk*. Ik vond het fijn toen ze dat zei. Ik vond het ook fijn als ze door mijn haar woelde of haar armen en benen als een aapje om me heen sloeg. Er waren zoveel dingen die ik fijn vond. Dat was het erge aan leven: dat er zoveel dingen waren die je fijn vond. Nee, het erge aan leven is dat er zoveel dingen waren, punt. Je zit helemaal niet op de terugkeer van Vali te wachten, had Mahmoud me toegebeten, vlak voordat hij zelfmoord pleegde, je bent gewoon verslaafd aan het *leven*. Je bent geen romanticus. Je bent een junkie.

Ik droogde mijn tranen met de muis van mijn hand, als een vrouw in een film die bedroefd maar dapper wegrijdt na de beëindiging van een relatie, en dwong mezelf terug te denken. Met iedere held uit iedere horrorfilm van voor 1970 zei ik tegen mezelf: Rustig blijven. Er moet een rationele verklaring voor zijn...

Voor zover ik me kon herinneren was gisteravond een avond als alle andere geweest. Justine en ik hadden naar *The Graduate* en *A League of Their Own* gekeken (de glimlach van Geena Davis is een van de dingen die voor mij het leven de moeite waard maken, had ik gezegd. Zou je dat emotioneel gestoord noemen?), en toen was ze naar de club vertrokken en ik naar de kelder, waar ik zes zakjes O-positief uit de koelkast had gedronken en de laatste twee uur dat het nog donker was *Don Juan* had zitten lezen, tot ik vlak voor zonsopkomst in slaap was gevallen. Meer niet. Niets ongewoons. Niets wat de droom kon verklaren, de paniek bij het ontwaken, de verschrikkelijke dorst, de overtuiging dat ik iets wist zonder te weten wat het was. Kortom, niets waarmee ik het overweldigende gevoel kon verklaren dat óf ik, óf de wereld knettergek was geworden.

De woestijnnacht golfde over de auto. Ik was me bewust van mijn bonzende gezicht en van het dashboard van de Mitsubishi dat mijn geestelijke worsteling met een zekere meelevende onschuld gadesloeg. Ik werd gekweld door de droombeelden: het verlaten strand, de schaarse sterren, het zwarte water, de onbekende die achter me liep. Natuurlijk was ik vergeten hoe het was, de manier waarop je je probeerde vast te klampen aan de ijle fragmenten uit het kolkende kielzog van een droom, aan wat ze betekenden, aan wat ze leken te betekenen. Ze betekenen geen ene reet, had Oscar de analyticus me op een avond in

Alexandrië verteld. Dromen zijn eersteklas droogverleidsters. Ze beloven je van alles, maar geven helemaal niks. Je moet je tijd niet aan dromen verdoen. Oscar was ook dood, dat moet nu zeventig jaar geleden zijn. Zoveel doden. Ik wist niet dat de dood...

En ja, daar waren ze weer: de tranen. Deze keer vergezeld van het begin van oprechte angst, want wat was er in godsnaam met me aan de hand?

De rest van de rit bleef ik die amnestische cirkelredenering volgen, en tegen de tijd dat ik thuiskwam – onzeker, breekbaar, me verschrikkelijk bewust van mijn eigen verwarring – was ik nog geen stap verder.

En mijn thuiskomst maakte ook geen eind aan de gekte.

Nadat ik de auto voor het huis had neergezet, bleef ik even staan, ondanks alle verwarring toch getroffen door de Californische nacht, de geur van sinaasappelbloesem en bougainville en de heerlijke lucht van vochtig travertijn op de plekken waar de boog van de sproeier de oprit had schoongespoeld. Met een geheugen als het mijne krijg je dan associaties met een open massagraf in Auschwitz waar opgewonden ratten tussen bleke ledematen heen en weer schieten alsof ze op zoek zijn naar waardevolle spullen die allang door het herrenvolk zijn ontvreemd. Ik bleef staan om het visioen te laten vervagen. Tegen dit soort flitsen in je hoofd valt niets uit te richten, je kunt ze alleen maar uitzitten. Wat ik ook zou hebben gedaan als de hersenschim niet was onderbroken door een onverwachte menselijke geurflard, vol als gerijpt vlees en een buffet vol zoetzuur, waardoor ik me onwillekeurig omdraaide en de oprit afkeek.

Daar had ik geen nachtkijker voor nodig.

Hij stond tussen de hekpalen, verlicht door de twee buitenlampen die daar als een tweeling-vollemaan bovenop stonden, een zwerverachtige man die op één kruk leunde. Ik wist meteen dat hij zijn omvang niet te danken had aan proteïne, maar aan de stuk of tien nooit uitgetrokken kledingstukken over elkaar met hun geheel eigen ecosysteem. Hij had een ingevallen gezicht – tenminste, voor zover dat te zien was tussen zijn klitterige haar en de baard die een gevaar vormde voor de volksgezondheid – en een van zijn ogen was opvallend bloeddorlopen. Zijn handen waren gebruind en smerig. Als een van mijn burens hem had gezien, was de politie waarschijnlijk al onderweg.

Hij keek me glimlachend aan.